

Náladu poštou Ti vrátím,
pokaždý zvoním jak nedělní host.
Tvůj týden došil jsem krkavčích košil
a teď mám sám na sebe zlost.

Kroky jsou jemný a tichý,
alespoň k něčemu je ten náš věk.
Svět má hubu planou, zlý historky stranou
a platí jen to, co kdo řekl.

Rád s sebou vozím salónní kupé,
z repráků lupe, jó pozdravy hvězd.
Nad letním kinem se klenou
a tak to zkouším na vlastní pěst.

Barevný příběhy krajinou bloudí,
přísahy loudí jak ohně svůj dým.
Bavím Tě spisovnou řečí
a přece jen, kdo z koho, vím.

Večírky pod jednou lampou,
úplný selhání záchranných brzd,
jen vzpomínat z chalby na salvy a palby,
těch, co jenom zvedali prst.

Volný den rychle se krátí,
hrajem na pravdu a lež.
Za vůní Tvý látky rád vrátím se zpátky,
no ale teď, miláčku, běž!

Rád s sebou vozím salónní kupé,
z repráků lupe, jó pozdravy hvězd.
Nad letním kinem se klenou
a tak to zkouším na vlastní pěst.

Jsi nejmiň dvakrát kalená ocel,
jako by v chodníku zalitá mříž,
máš desetkrát přestlanou postel
a přece jen – to z toho víš.

Kroky máš jemný a tichý,
alespoň k něčemu je ten náš věk.
Svět má hubu planou, zlý historky stranou
a tak nevím, proč jsem si klekl.